



ดุลยภาพ ดุลยพินิจ

เยาวชนไทย ใครว่าไม่น่าหวัง

มิ่งสรรพ์ ขาวสอาด

สภามันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

คงต้องยอมรับกันว่าชาวที่เกี่ยวกับเยาวชนไทยบนหน้าหนังสือพิมพ์ทุกวันนี้นั้นโดยเฉพาะข่าวเกมส์ที่ชวนเชิญให้เด็กเป็นฆาตกร เป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงมิใช่น้อย

ลองมาดูสถิติของโครงการไชลด์วอตช์ (Child Watch) สภามันวิจัยสังคมและเยาวชน ซึ่งเป็นข้อมูลจากการสำรวจกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดที่มีสถาบันอุดมศึกษา หรือวิทยาเขตของสถาบันอุดมศึกษา จังหวัดละ 400 ตัวอย่าง รวมกลุ่มตัวอย่างประมาณ 25,000 คน ทำการสำรวจในช่วงเดือนกุมภาพันธ์-มีนาคม พ.ศ.2549 ได้ข้อมูลดังนี้

(1) มติดการใช้ชีวิต

- 47% ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่
 - 23% ทำงานหารายได้พิเศษ
 - 62% เล่นกีฬา/ออกกำลังกายเป็นประจำเฉลี่ยวันละ 75 นาที
 - 47% อยู่บ้าน/หอเพื่อนเป็นประจำ เฉลี่ยวันละ 113 นาที
 - 49% กินเหล้า
 - 23% สูบบุหรี่
 - 31% เที่ยวกลางคืนวันเสาร์-อาทิตย์
 - 17% เล่นพนันบอล
 - 27% เล่นหยาบบนดิน
 - 30% ยอมรับว่าเคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว
 - 20% อยากทำศัลยกรรมปรับปรุ่่งภาพลักษณ์เป็นประจำ
- ### (2) มติดสื่อการเรียนรู้
- 91% มีโทรศัพท์มือถือ
 - 23% ส่ง SMS ทุกวัน
 - 16% โหลดภาพและเพลงทุกวัน
 - 34% เล่นเกมส์คอมพิวเตอร์/เกมส์ออนไลน์เป็นประจำ
 - 56% เล่นอินเทอร์เน็ตทุกวันเฉลี่ยวันละ 105 นาที
 - 39% ดูวีซีดีไป

- 27% ดูเว็บไป
 - 30% ดูการ์ตูนไป
 - 35% ใคดเรียนอย่างน้อย 1 ครั้งต่อสัปดาห์
 - 9% เรียนพิเศษ เสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยคอร์สละ 2,000 บาท
 - ฟุตโทรศัพท์ 74 นาทีต่อวัน คูทีวี 154 นาทีต่อวัน
 - อ่านหนังสือ 81 นาทีต่อวัน ทำการบ้าน/รายงาน 86 นาทีต่อวัน
- ### (3) มติปัญหา/ ภาวะเสี่ยง
- 18% เคยพบเห็นการเสพติดในสถานศึกษาในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา
 - 6% เคยถูกขู่กรรโชกทรัพย์
 - 9% เคยถูกทำร้ายร่างกายในสถานศึกษาในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา
 - 2% ออกเที่ยวกลางคืน
 - 3% ย้ายสถานศึกษา
- นอกจากนี้ยังมีข้อมูลเพิ่มเติมอีกว่า
- เยาวชนอายุต่ำกว่า 25 ปี ก่อคดีอาชญากรรม 32,000 คดีต่อปี
 - วัยรุ่นอายุต่ำกว่า 19 ปี มาทำคลอดปีละ 70,000 คน
 - เยาวชนอายุต่ำกว่า 25 ปี เสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถมอเตอร์ไซด์ปีละ 7,000 คน
 - เยาวชนอายุ 19-25 ปี พยายามฆ่าตัวตายปีละ 4,000 คน

ใครมีลูกหลานที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นเห็นสถิติเหล่านี้ น่าจะหายใจไม่ทั่วท้อง เพราะเยาวชนในวัยเรียนอ่านหนังสือแค่วันละ 81 นาที น้อยกว่าคูทีวีและเกือบ ๆ เท่ากับฟุตโทรศัพท์ ดำรงชีวิตท่ามกลางความเสี่ยงด้านชีวิต ทรัพย์สิน และอบายมุข นี่ยังไม่นับความสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาซึ่งนับวันจะสาละวันเตี้ยลงๆ

ปัญหาเยาวชนไทยที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็นเพราะพ่อแม่มีวแต่ทำมาหากินตัวเป็นเกลียวหัวเป็นนอต ลูกๆ ก็เติบโตแบบพ่อแม่ไม่ได้สั่งสอน แต่หวังจะให้โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยดูแลแทน มีหน้าซ้ำยังเลี้ยงแบบลูกบั้งเกิดเกล้า

เพื่อนอาจารย์ของผู้เขียนเคยเล่าให้ฟังว่า พ่อแม่บางคนถึงกับฝากอาจารย์ที่ปรึกษาในมหาวิทยาลัยให้ใช้โทรศัพท์มือถือโทร.ปลุกลูกทุกเช้าเพราะอยู่บ้านเคยทำอย่างนั้น แล้วอย่างนี้เด็กไทยโตไปจะกลายเป็นเด็กใจสู้ได้อย่างไร

เมื่อผู้เขียนไปประเทศจีน และเวียดนาม ผู้เขียนเห็นว่าเยาวชนในประเทศเหล่านี้ดูจะไขว่คว้าหาช่องทางที่จะพัฒนาตนเองอย่างยิ่งยวด

ที่ริมทะเลสาบคุนหมิงตอนเย็นๆ จะมีเด็กนักศึกษามหาวิทยาลัยมารีๆ ร่อง คอยนั่งท่องเที่ยวเพื่อหาโอกาสสนทนาภาษาอังกฤษ ตอนเข้ามีดจะมีเด็กตื่นแต่เช้ามาเดินแถวทะเลสาบ เพื่ออ่านออกเสียงภาษาอังกฤษดังๆ เพราะอยู่บ้านจะรบกวนคนอื่น

เด็กพวกนี้รู้ดีว่าการพัฒนาตนเองเท่านั้นที่จะพาไปสู่ความสำเร็จได้

กลับมาพูดถึงเด็กไทยกันดีกว่า ประเด็นที่สำคัญเวลานี้ก็คือ เยาวชนมีช่องทางได้รับข้อมูลหลากหลายมาก

โรงเรียนและมหาวิทยาลัยไม่ใช่ช่องทางที่เด็กรับข้อมูลและการศึกษาเพียงช่องทางเดียวอีกแล้ว

ในปัจจุบันอินเทอร์เน็ตถือเป็นแหล่งข้อมูลที่เราสามารถเข้าไปค้นคว้าได้แทบจะทุกเรื่อง ยังสะดวกและรวดเร็วอีกด้วย

แต่ในขณะนั้น นักเรียนนักศึกษาของเราได้รับประโยชน์จากกูเกิ้ล (Google) น้อยมาก การเข้าอินเทอร์เน็ตก็เพื่อไปลุย (แช็ต) กันมากกว่า ปัญหาหลักอย่างหนึ่งสำหรับการเข้าไปค้นข้อมูลจากอิน

เดอริเน็ตของเด็กไทยก็คือด้านภาษาหากว่าเด็กไทยใช้ภาษาอังกฤษได้ดีก็จะสามารถรับข้อมูลจากระบบของกูเกิ้ล หรือระบบข้อมูลต่างๆ ได้อีกมาก

ที่ร้ายที่สุดคือ นอกจากเกมสันทนาการที่เป็นข่าวแล้ว ยังมีเว็บลามกซึ่งเด็กๆ สามารถเข้าถึงได้โดยง่าย สิ่งเหล่านี้อาจจะเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดการชิงสุกก่อนห่ามได้ ซึ่งเว็บเหล่านี้น่ากลัวกว่าทีวี เนื่องจากไม่มีการเซ็นเซอร์แต่อย่างใด

สรุปว่า เยาวชนของไทยได้รับข้อมูลจากทีวีและอินเทอร์เน็ตมากกว่าจากสถาบันการศึกษาและจากการอ่านหนังสือเสียอีก ดังนั้น เราอาจจะต้องหันมาพิจารณาการจัดการการเรียนการสอนใหม่ หรือต้องเปลี่ยนรูปแบบการเรียนการสอนไปเลย

เมื่อทีวีเป็นช่องทางหลักที่เยาวชนได้รับข้อมูลแล้วเราจะร่วมกันผลักดันอย่างไรให้ทีวีเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อให้เกิดการศึกษาแก่เยาวชนไทยมากขึ้น เพราะทีวีไม่ใช่แค่เครื่องมือสื่อสารบันเทิง แต่เป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้เยาวชนเติบโตอย่างมีคุณค่า

ประการต่อไป ทำอย่างไรทีวีไทยจะไม่ซ้ำเติมสถานการณ์ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นให้เลวร้ายไปกว่าเดิม หากจะเปรียบเยาวชนเป็นน้ำหวาน ทุกวันนี้สื่อทีวีไทยเสมือนกับจะเติมยาพิษลงไปใต้น้ำหวานวันละเล็กละน้อย ซึ่งสิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นจากผลการสำรวจของคุณัยเครือข่ายวิชาการเพื่อสังเกตการณ์และวิจัยความสุขชุมชน ม.อัสสัมชัญ ที่พบว่าเด็กเริ่มเห็นว่าการข่มขืนผู้อื่นเป็นเรื่องธรรมดาเพราะสังคมยอมรับได้ และอยากเป็นพระเอกเหมือนเคนวีรเดช ที่ได้ปล้นนางเอก (ซึ่งทั้งคู่เป็นทูตยูนิเซฟ !!!) เป็นต้น

แม้ทีวีสาธารณะจะเริ่มเข้ามามีบทบาทแล้ว แต่ก็ดูเหมือนยังขาดการจัดกลุ่มลูกค้า และการส่งมอบรายการที่เหมาะสมไปสู่ลูกค้าแต่ละกลุ่ม แต่ระยะเวลาและยังไม่ได้ใช้โอกาสในการบูรณาการเข้ากับการเรียนการสอน

อยากเชิญชวนให้มหาวิทยาลัย และบริษัทเอกชนร่วมกันจัดทำรายการทีวีที่มีสาระน่ารู้และสนุกสนาน รวมถึงอินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษาในเชิงรุกมากขึ้น

อยากให้พ่อแม่ให้เวลากับลูกตัวเองมากขึ้น เวลายน้อยไม่เป็นไร ถ้าเป็นเวลาที่มึนคุณภาพ (Quality time) คือ เป็นเวลาของความรักรักความอบอุ่น สามารถปรึกษาหารือปัญหาต่างๆ ได้

อยากเห็นรัฐบาลนี้มีผลงานบ้าง เริ่มที่เยาวชนไทยเลยดีไหม?